

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

1. adventní neděle (27.11.2016): „Je čas se probrat ze spánku“ (Iz 2,1-5; Ž 122 ; Řím 13,11-14; Mt 24,37-44)

Minulou neděli skončil Svatý rok milosrdenství a dnes začíná nový liturgický rok. Ale jak píše papež František v apoštolském listu *Misericordia et misera*: “Končí Svatý rok a uzavírá se Svatá brána, avšak brána milosrdenství našeho srdce zůstává nadále dokořán otevřena” (č. 16). Papež píše také: “Nyní po skončení tohoto Svatého roku je čas pohlédnout vpřed a pochopit, jak nadále věrně, radostně a nadšeně zakoušet bohatství božského milosrdenství. Naše společenství budou moci v díle nové evangelizace být nadále živá a dynamická v té míře, do jaké “pastorační konverze” (srov. *Radost evangelia* 27), kterou jsme povoláni žít, bude denně utvářena obnovitelskou silou milosrdenství. Neomezujeme jeho působení; nezarmucujeme Ducha, který stále ukazuje nové cesty, po nichž je třeba nést evangelium spásy všem” (č. 5).

Jako odpověď na tuto papežovou výzvu chceme využít adventní dobu, abychom společně hledali způsob, jak můžeme prožít “pastorační konverzi” a “dávat růst kultuře milosrdenství” (*Misericordia et misera*, č. 20). Bude to pro každého z nás příležitost prožít “duchovní obnovu”. Před dvěma roky jsme měli cyklus adventních kázání na téma “Bdít, připravit (se), svědčit aneb Jak se stát učedníkem”. V nich byly základy pastorační vize naší farnosti. Tyto texty jsou k dispozici vzadu v kostele nebo na webových stránkách farnosti, abychom si je mohli znovu osvojit. Letos to prohloubíme a každý týden po nedělní mši nebo na webových stránkách farnosti dostanete text kázání k rozjímání.

Dnešní evangelium mluví o příchodu “Syna člověka”. Je to hlavní téma adventních textů (advent znamená “příchod”). Ale zatím se nezaměřujeme na příchod Ježíše jako jednoho z nás o Vánocích, ale na jeho příchod jako krále na konci dějin. Výzva zní: “Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde... proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.” Syn člověka přijde v budoucnosti, nevíme

kdy, ale máme bdít a být připraveni “tady a teď”. Je to nejdůležitější okamžik našeho života: teď! Protože Ježíš přišel mezi nás před 2000 lety, přijde jako král na konci dějin, ale přichází do našeho života tady a teď. Způsob, jak máme bdít a připravit se na jeho příchod, je přijmout ho v přítomnosti v našem konkrétním životě.

Bdít a být připraveni není pasivní postoj. Slova, která prorok Izajáš používá v prvním čtení, nám to ukazují: “Vzhůru, vystupme, choďme”. “Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!” vyzývá Izajáš. A svatý Pavel v listu Římanům (v druhém čtení) přidává: “Noc pokročila, den se přiblížil. Už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla”.

Žalm 122, který patří k dnešní liturgii, je poutní žalm: “Zaradoval jsem se, když mi řekli: Do domu Hospodinova půjdeme!”. A celé poselství dnešních textů nám nabízí pohyb. Duchovní život učedníka Ježíše není “život úředníka”, který sedí za svým stolem a čeká na žádosti nebo na pokyny. Duchovní život učedníka Ježíše je pouť, je dobrodružství, je hledání vůle Boží, je stále “nová cesta”. Papež František používá slovo “fantazie”: “Nadešel čas dát prostor fantazii milosrdenství, aby uvedla v život mnohá nová díla, plody milosti. Církev dnes potřebuje vyprávět o “mnoha jiných znameních”, která Ježíš vykonal a která “nejsou zapsána” (*Jan 20,30*), aby byla výmluvným výrazem plodnosti Kristovy lásky a společenství, které z ní žije” (*Misericordia et misera*, č.18).

Náš Bůh je Bůh překvapení. Překvapí nás svým příchodem (“přijde v hodinu, kdy se nenadějete”) a neustále nás překvapuje plodností a tvořivostí své lásky. Mluví se často o obnovách v dějinách církve jako o “probuzení” a tyto obnovy dokázaly nově přinést radostnou zprávu světu, který se změnil. Církev naší doby potřebuje také „probuzení“ nebo „fantazii milosrdenství“, aby mohla přinést „radost evangelia“ světu, který se hodně změnil v těchto posledních desetiletích. Je čas pro každého z nás „probrat se ze spánku“ (dát se do „duchovního pohybu“), „vystoupit do domu Hospodinova“ (v modlitbě) a „obléknout se do výzbroje světla“ (nechat se proměnit a vyzbrojit Bohem). To bude náš způsob, jak prožít adventní duchovní obnovu, jak bdít a připravit příchod Pána. A také jak prožít „pastorační konverzi“, o které papež píše v apoštolském listu *Misericordia et misera* (č. 5) nebo v apoštolské exhortaci *Radost evangelia* (č. 27).

O tom, kdo je a bude hlavní „činitel“ této obnovy nebo tohoto probuzení a co je obsahem této „pastorační konverze“, se dozvíte postupně v dalších kázáních adventní doby.

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

2. adventní neděle (4.12.2016): „On vás bude křtít Duchem Svatým“ (Iz 11,1-10; Ž 72; Řím 15,4-9; Mt 3,1-12)

Minulou neděli jsem vám slíbil, že prozradím, kdo je hlavním činitelem této obnovy, ostatně jako každého probuzení v církvi. Určitě už to víte nebo tušíte, slyšeli jsme o něm několikrát v dnešních textech: Izajáš ho nazývá „Duch Hospodinův“ a Jan Křtitel „Duch Svatý“.

V prvním čtení z knihy Izajáše „Duch Hospodinův“ je ten, který dává své dary tomu, kterého Bůh povolal (ratolest z pahýlu Jesse je král David a všichni jeho potomci, to znamená i „Mesiáš“, na kterého všecken lid čeká). Z tohoto textu máme seznam sedmi darů Ducha Svatého, o kterých jsme se učili na náboženství... pokud jsme prošli náboženství a pokud si na to ještě vzpomeneme. A hlavně zde máme krásný popis cíle našeho úsilí, Božího království: „Vlk bude přebývat s beránkem, pardál si lehne vedle kozlátka... Nikdo nebude škodit ani pustošit na celé mé svaté hoře, protože země se naplní poznáním Hospodina, jako vody pokrývají moře“.

Abychom se dostali k tomuto cíli, je však potřeba, abychom hodně věcí změnili. Hlavně naše srdce. Musíme „změnit směr“. Je to smysl slova „obrácení“, ke kterému nás Jan Křtitel volá v Evangelii: „Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království“. Obrátit se k Bohu, věřit v něho a změnit směr svého života je nevyhnutelná etapa v duchovním životě na cestě ke království. Ale sám Jan Křtitel říká, že to nestačí, že to je jenom první etapa: „Já vás křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm“. Tuto druhou etapu nazýváme křest Duchem Svatým nebo křest v Duchu Svatém (nebo nové vylití Ducha Svatého). Můžeme ještě použít jiná slova, název není důležitý. Co je důležité, je pochopit, že naše povolání není jenom být věřícími („I démoni věří, ale hrozí se z toho“ říká Jk 2, 19), ale být „učedníky“, následovat Ježíše. Mám věřit v Boha, ale také s ním žít, odevzdat mu svůj život a nechat se naplnit Duchem Svatým, aby on mě vedl a daroval mi dary (charismata), které potřebuji, abych mohl sloužit. Ducha Svatého jsem dostal ve křtu (a v plnosti v biřmování), ale musím ho nechat působit ve svém životě. Není to

další svátost, ale osobní rozhodnutí. Můžu tento krok udělat sám ve svém pokoji, ale často se to prožije ve společenství, kdy se ostatní můžou na tento úmysl modlit se mnou.

Ale ať to prožiji sám nebo uprostřed bratrů a sester, křest v Duchu Svatém mě vede ke společenství. Můžu být věřící sám, ale stát se učedníkem znamená budovat společenství. Farizeové a saduceové, kteří se dali pokřtít Janem Křtitelem, asi věřili v Boha. Ale on jim vyčítá, že chtějí jenom „uniknout trestu“. Starají se jenom o sebe, o svou spásu (nebo o své místo v Božím království) a nebudují společenství. V druhém čtení svatý Pavel také vyzývá Římany, aby budovali společenství: „Kéž Bůh vám dá, abyste žili v souladu podle vůle Krista Ježíše...Přijímejte jeden druhého do svého společenství, jak i Kristus přijal vás“.

Osobně jsem prožil křest v Duchu Svatém, když bylo mi 20 let. Bylo to v rámci duchovní obnovy. Odevzдал jsem svůj život Bohu a prosil jsem o modlitbu, aby mě naplnil svým Duchem a dal mi dary, které potřebuji, abych mu sloužil. Jako mladý nadšenec a idealista jsem při tom očekával velké emotivní projevy, možná hlas z nebe nebo blesky... a nic z toho se neuskutečnilo. Byl jsem trochu zklamaný, ale postupně jsem viděl ovoce ve svém životě. Hlavní ovoce bylo, že jsem měl touhu setkat se s dalšími křesťany a žít ve společenství, a to mě přivedlo ke Komunitě Chemin Neuf. Ale to nebyl jediný plod tohoto kroku. Uvědomil jsem si, že Duch Svatý mě vedl ke všem pěti duchovním vitaminům, které každý křesťan potřebuje, aby byl zdravý a aby se stal učedníkem: kromě vitaminu B jako Bratrský život a společenství, dostal jsem větší chuť se modlit (vitamin A jako Adorace), našel jsem čas číst Bibli každý den (vitamin C jako formaCe - duchovní růst), našel jsem místo, kde můžu sloužit Bohu a lidem (vitamin D jako Diakonia – služba) a dostal jsem touhu svědčit o lásce Boží všem (vitamin E jako Evangelizace – svědectví).

Na základě této zkušenosti jsem přesvědčen, že jenom Duch Svatý a naše odevzdanost k němu nás mohou vést k „pastorační konverzi“, kterou potřebujeme a kterou církev potřebuje. „Pastorační konverze“, o které mluví papež František, je v podstatě „konverze k pastoraci“, to znamená konverze k péči o druhé. Jako křesťané nemůžeme žít izolovaně v nějaké bublině, musíme „vyjít do periferií“. V apoštolské exhortaci *Radost evangelia* (č. 27) papež František cituje svatého Jana Pavla II.: „účelem každé obnovy v církvi musí být misie, aby sama neupadla do pasti jakési církevní sebezahleděnosti“. Místo slova „misie“ můžeme říct „péče o druhé“ nebo „vyjít do periferií“. Ale modlím se, aby naše malá adventní obnova přinesla pro každého z nás ovoce „pastorační konverze“ v síle Ducha Svatého.

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

3. adventní neděle (11.12.2016): „Chudým se hlásá radostná zvěst“

(Iz 35,1-6a.10; Ž 146; Jak 5,7-10; Mt 11,2-11)

Minulý týden otec Alain mluvil o Duchu Svatém a řekl, že on nás může podstatně proměnit a pomoci nám, abychom byli skutečně ustanoveni k péči o druhé. Jak říká papež, máme "vyjít k periférii".

Dneska jsme v Evangelii slyšeli, jak Ježíš řekl učedníkům Jana Křtitele: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst.“

Chudým se hlásá radostná zvěst. To je úkol církve. Proto papež František vyzývá ve svém apoštolském listu *Misericordia et misera*, aby věřící reagovali na mnohé dnešní formy chudoby: například na hlad, nemoci, analfabetismus, ale i na nezaměstnanost, diskriminaci, individualistickou kulturu nebo na neznalost Boha, „*kteřá je tou největší chudobou a největší překážkou v uznání nedotknutelnosti lidského života*“.

„*Nedržme si žárlivě jen pro sebe to, co jsme přijali. Umějme se o to podělit s trpícími bratry a sestrami, aby byli podpírání silou Otcova milosrdenství,*“ píše František.

Papež vybízí, aby se nově promyslel a prohloubil význam tradičních skutků milosrdenství. Jako příklad uvádí „*oblékání nahých*“, které lze chápat jako navrácení důstojnosti těm, kdo ji ztratili. „*Nastal čas dát prostor fantazii milosrdenství, aby se zrodilo mnoho nových skutků, které jsou ovocem milosti,*“ píše František. Podle něj je třeba nechat vyrůst „*kulturu milosrdenství*“ a způsobit v této oblasti „*revoluci kultury*“. *Více než kdy jindy je potřebné nezapomínat na chudé. Církev má uvažovat o*

tom, „jak leží chudoba v srdci evangelia, i o tom, že dokud Lazar leží u dveří našeho domu, nemůže nastat spravedlnost ani sociální mír“.

Papež vysvětluje, že i když rok milosrdenství skončil, je milosrdenství stále aktuální jako výzva a zaslíbení.

„*Toto je čas milosrdenství. Každý den naší cesty je poznamenán Boží přítomností, která řídí naše kroky silou milosti, kterou Duch vlévá do srdce, aby jej ztvárnil a uschoпил k lásce. Je čas milosrdenství pro všechny a pro každého, aby nikdo nemohl myslet, že k němu nedosahuje blízkost Boha a moc Jeho jemnocitu. Je čas milosrdenství, aby ti, kdo jsou slabí a bezbranní, vzdálení a osamocení, mohli vnímat přítomnost bratří a sester, kteří jsou jim oporou v těžkostech. Je čas milosrdenství, aby na sobě chudí pocítili uctivý, ale pozorný pohled těch, kdo překonají lhostejnost a objeví to, co je v životě podstatné. Je čas milosrdenství, aby žádný hříšník neustal prosit o odpuštění a pocítil ruku Otce, který vždy přijímá a objímá.*“

Máme hlásat chudým radostnou zvěst, že Bůh k nám přišel a nabízí nám svou lásku. Chudí nejsou jenom ti, kteří nemají dostatečné prostředí. Chudí jsou také ti, kteří nemají naději, nevidí perspektivu pro svůj život, ztratili odvalu, chuť něco dělat. Kolik lidí v našich zemích má depresi, kolik lidí nevidí smysl svého života! Kolik lidí koná sebevraždu! Kolik lidí prožívá nějakou závislost nebo svázanost!

Pro všechny zní povzbuzující první text dnešní liturgie: „*Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“* Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věnčit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.“

Ano, Bůh se nás všech chce během tohoto adventního času dotknout. Chce nás povzbudit a ukázat nám cestu. On sám přichází, aby nás zachránil, a zve nás, abychom jako on pečovali o chudé kolem nás. At' nás vede a posiluje k dobrému. Amen .

P. Christophe Jakob CCN

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

4. adventní neděle (18. 12. 2016): „Udělal, jak mu anděl Páně přikázal“ (Iz 7,10-14; Ž 24 ; Řím 1,1-7; Mt 1,18-24)

Draží bratři a sestry,

dnes je čtvrtá neděle adventní a za pár dní budeme slavit Kristovo narození. V průběhu adventu jsme společně usilovali o obnovu ve farnosti. Při první neděli adventní nás Otec Alain vyzval, abychom bděli, a to nejen pasivně, ale abychom se probudili a dali se do duchovního pohybu. Druhou neděli adventní jsme se dozvěděli, že hlavním činitelem naší obnovy je Duch svatý, a že Ho nestačí jen přijmout ve křtu a biřmování. K působení Ducha svatého v našem životě je nutná naše spolupráce – naše rozhodnutí, plně odevzdání se Bohu. Minulou neděli nás Otec Christophe vybídl, abychom šli hlásat radostnou zprávu chudým, které máme kolem sebe. My všichni jsme v něčem chudí. Ježíš nás přichází zachránit a chce, abychom Mu byli podobní a pečovali o chudé kolem nás.

Dnes nám evangelium vypráví o Josefovi, který byl spravedlivý a doufal v příchod Mesiáše. Josef se dostává do těžké situace: dozvídá se, že jeho snoubenka Maria čeká dítě. Josef hledá řešení, jak by měl správně reagovat. Má Marii rád, a proto ji nechce obvinít z cizoložství, a proto dochází podle sebe k nejlepšímu řešení, a chce ji potají propustit. Když už se takhle rozhodl, přichází k němu ve snu anděl se slovy: „Neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ Představme si Josefa, jak je asi překvapený, z toho co se v živém snu dozvěděl. Josef byl nejen spravedlivý, ale i poslušný, a hned beze slova odporu nebo pochybností

přijímá svou ženu k sobě. Nemluví, ale koná. Dává prostor pro vtělené Boží Slovo, aby se mohlo narodit v lidské rodině.

Ale je to pro nás samozřejmé – takhle jednat, podobně jako Josef? Myslím, že ne, ale je třeba se tomu učit. V dnešním prvním čtení je král Achaz také v těžké situaci, kdy jeho zemi napadli dva cizí králové. Přichází mu na pomoc prorok Izajáš, který ho chce povzbudit slovem od Boha a říká mu: „Vyžádej si znamení od Hospodina“. Ale král mu na to pokrytecky odpovídá: „Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.“ Vymlouvá se, a vlastně se nechce nechat Bohem vést.

Pro mě osobně jsou důležité chvíle, kdy vnímám, že mě Bůh chce zastavit v mém plánu dne, a někam mě posunout – například k neplánované návštěvě, k pomoci druhému člověku slovem povzbuzení nebo skutkem. Bývá to výzva, abych „ztratil čas nebo slovo“ s někým, na kom Bohu záleží. Pokud ale jdu dál, protože mám spoustu dobrých důvodů se nezastavit, pak cítím, že jsem nenaplnil něco, co by Bůh rád skrze mě udělal. Pokud se mi ale podaří tento okamžik nepropásnout, mám z toho velikou radost.

Bůh je věrný a milosrdný, a dává zaslíbení králi Achazovi a také nám: „Hle panna počne a porodí Syna a dá mu jméno Emanuel, to je Bůh s námi.“ Ať se nacházíme v jakékoliv situaci, nejsme sami, vždycky je Bůh s námi! Záleží na nás, jestli my chceme být s Ním a chceme se Jím nechat překvapovat? (O tom k nám v adventní přednášce mluvila Katka Lachmanová.)

Možná jste právě v srdci pocítili touhu jednat podobně jako Josef. Tento týden jsme při společné modlitbě dostali od Boha výzvu ve slovech Žalmu 27: „Hleďte mou tvář.“ I dnes jsme slyšeli v Žalmu 24 podobná slova: „Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu?... To je pokolení těch, kdo po Něm touží, kdo hledají tvář Jakubova Boha“.

Nechme vstupovat Boha do svého života, hledejme Ho, naslouchejme Mu a buďme Mu poslušni. Prosme Ducha svatého, aby v našem srdci rozhořel touhu po Bohu a Jeho cestách.

Přijď, Duchu svatý, a vlož do nás touhu po Tobě, Bože, a novou ochotu Ti sloužit, abychom mohli o letošních Vánocích nově zakusit, jak jsi věrný Emmanuel – Bůh s námi. Amen.

Jan Svoboda CCN, jáhen

Adventní duchovní obnova k „pastorační konverzi“ Závěrečný dodatek

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

**Slavnost Narození Páně (25.12.2016):
„Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“
(Iz 52,7-10; Ž 98; Žid 1,1-6; Jn 1,1-18)**

Včera večer skončila adventní doba a vstoupili jsme do doby vánoční. Také skončila naše adventní duchovní obnova. Nebo spíše se dovršila. Protože celou dobu jsme se připravovali na slavení vánočního tajemství - tajemství Boží přítomnosti mezi námi. Dnes jsme slyšeli v evangeliu: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“.

Vánoce jsou také slavností světla: dnes svítí v kostele „betlémské světlo“. Právě betlémské světlo je Ježíš. „To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila“, říká evangelium. A dále: „Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka“. Slavili jsme toto světlo už v této noci, protože v noci si více uvědomujeme, že potřebujeme světlo. Ale toto světlo potřebujeme stále a všichni. Nemáme si ho nechávat pro sebe. V evangeliu jsme slyšeli o Janu Křtiteli: „Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle“. Ježíš je slovo a Jan Křtitel byl hlas, který to hlásal. Ježíš je světlo a Jan Křtitel byl lampa, která to světlo přinášela světu. Teď je to na nás! Je to také naše role: máme také být hlasem a lampou, aby to slovo bylo slyšet a aby to světlo bylo vidět v naší době. V prvním čtení prorok Izajáš nám také říká, že onu radostnou zprávu o spáse máme přinášet všude. Máme pozdvihnout hlas a stát se svědkem, poslem: „jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu... Slyš! Tvoji strážní pozdvihují hlas a jásají spolu“.

V druhém čtení z listu Židům jsme slyšeli: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna“. Syn Boží se stal člověkem, abychom mohli slyšet Slovo Boží. Ale toto Slovo potřebuje

hlasatele, aby „všechny končiny země uzřely spásu našeho Boha“, jak píše Izajáš. Izajáš používá několikrát slovo „vidět“ nebo „uzřít“. Tato radostná zpráva není jenom slyšet, je i vidět. Nemáme o této radostné zprávě jenom mluvit, ale máme ji prožít. Slova a skutky se nemají oddělovat. Dá se říct, že Slovo (Boží) se stalo tělem, aby se slovo naše (lidské) stalo skutkem.

V této obnově jsme se modlili na mši (vitamin A jako Adorace), prožívali jsme ji ve společenství (vitamin B jako Bratrský život) a kázání a nabízená „duchovní četba“ byly pro nás zdrojem formace (Vitamin C jako formaCe a duchovní růst). Texty kázání a jiných dokumentů jsou pořád k dispozici vzadu v kostele nebo na webových stránkách, abyste měli možnost si vše prohloubit. Ale jak jsme už slyšeli, cílem je „pastorační konverzi“ prožít, to znamená nenechat si pro sebe to, co jsme dostali. Obnova by nebyla úplná, kdyby nepřinesla i ty dva zbývající vitaminy. 3. adventní neděli nám otec Christophe řekl, že máme sloužit těm, kteří potřebují naši pomoc, chudým všeho druhu (vitamin D jako Diakonia, služba, sdílení). A také jsme slyšeli, že máme svědčit, hlásat radostnou zvěst (vitamin E jako Evangelizace, svědectví).

Teď nastal čas, aby se všechna ta slova, která jsme slyšeli, stala skutky. Slovo se stalo tělem a máme prosit, aby slova, která jsme slyšeli, se „vtělila“ do našeho života. Aby radostná zpráva o spáse nebyla jenom slyšet, ale i vidět v našem životě. Možná tím, že se probereme z (duchovního) spánku a budeme se snažit opravdu „chodit v Hospodinově světle“, jak jsme to slyšeli 1. adventní neděli. Nebo že se budeme snažit nechat se vést Duchem Svatým (kázání 2. adventní neděle). Nebo že se budeme snažit všimát si chudých kolem nás a sloužit jim (kázání 3. adventní neděle). Nebo ještě tím, že všechna důležitá rozhodnutí v našem životě budeme dělat s Bohem v modlitbě a že se budeme snažit „udělat to, co On přikázal“, jak to udělal svatý Josef (kázání 4. adventní neděle). Nebo že se už nebudeme bát „svědčit o tom světle, aby všichni uvěřili“, jako Jan Křtitel.

Možná nás čeká více kroků, některé z nich budou náročné. Ale důležité je nezapomínat na to, že Slovo Boží se nejenom stalo tělem, ale přebývalo a přebývá mezi námi. On je Immanuel, Bůh s námi. To je vánoční tajemství a největší vánoční dárek, který můžeme dostat. Nikdy už nebudeme sami. „Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi“. Opravdu nám dal tuto moc. Skutečně už jsme Božími dětmi. Už se nemáme bát.

„To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila“, říká evangelium. A můžeme přidat: „a nikdy ho nepohltní“. Ať světlo dnešní slavnosti dále svítí ve vašem životě a ať vám dá odvahu a sílu vydat se na cestu, abyste se stali posly radostné zprávy, opravdovými učedníky Ježíše a služebníky Páně.

P. Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti